

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22770/2023
21.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, кога заступа Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1662/23 од 05.05.2023. године, у седници одржаној 21.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против става првог и дела става другог тачка 2. изреке у обавезујућем делу пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1662/23 од 05.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2315/22 од 06.03.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништав споразум о накнади број 465-1242/11-07 од 25.11.2011. године закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне послове Града Врања између тужиоца и туженог којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за кат. парцелу број .. површине 78м², кат. парцелу број .. површине 8 ари и 10м² и кат. парцелу број .. површине 4 ара и 2м² све уписано лн. бр. .. КО Врање 1, у износу од 1.114.560,00 динара са законском затезном каматом од 06.03.2023. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка укупно од 281.773,00 динара, при чему се на име трошкова заступања од 205.500,00 динара обрачунава законска затезна камата од дана извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1662/23 од 05.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 2315/22 од 06.03.2023. године у делу става првог у односу на кат. парц. ... Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и у ставу другом и трећем изреке, тако што је у тачки 1. одбијен тужбени захтев да се утврди да је ништав споразум о накнади број 465-1242/11-07 од 25.11.2011. године закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне

послове Града Врања између тужиоца и туженог којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште у односу на кат. парц. .. и кат. парц. .., јер је супротан принудним прописима и јавном поретку, као неоснован, а у тачки 2. делимично усвојен захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за кп. бр. .. површине 4 ара и 2квм уписано у лн. бр. .. КО Врање 1 у износу од 347.328,00 динара са законском затезном каматом од 06.03.2023. године до коначне исплате, док је тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до накнаде за градско грађевинско земљиште за кп. бр. .. површине 78м² и .. површине 8 ари и 10квм у износу од 767.232,00 динара са законском затезном каматом од 06.03.2023. године до исплате, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 208.146,00 динара са законском затезном каматом на износ од 169.500,00 динара почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући другостепену пресуду у потврђујућем делу којом је потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке и у ставу другом тачка 2. изреке којим је обавезан тужени на исплату износа од 347.328,00 динара и на став трећи изреке којим је обавезан на плаћање трошкова поступка.

Другостепени суд је приликом израде одлуке у ставу другом изреке тачка 2, назначио да се обавезује тужени да на име исплате разлике накнаде исплати тужиоцу 347.328,00 динара са одговарајућом каматом, док је преиначио првостепену пресуду у делу става другог изреке и одбио тужбени захтев тужиоца за износ од 767.232,00 динара. Из овакве формулације става другог изреке другостепене пресуде произлази да је другостепени суд практично потврдио првостепену пресуду у делу става другог изреке, за износ од 347.328,00 динара са припадајућом каматом, док је у преосталом делу преиначена првостепена пресуда и одбијен захтев за 767.232,00 динара.

Испитујући дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11.. 10/23) Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП предвиђено је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.03.2017. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 347.328,00 динара.

Имајући у виду да се тужбени захтев односи на потраживање које не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић